

- 1 Prin cererea formulată la 1 februarie 2015, reclamantul BD a solicitat obligarea pârâtului MC la predarea tabloului ce a făcut obiectul contractului de vânzare încheiat de părți la 25 ianuarie 2012 și pentru care reclamantul a plătit prețul de 225.000 lei.**
Pârâtul s-a opus admiterii acțiunii, arătând că la data încheierii contractului nu a cunoscut valoarea reală a tabloului, pe care a aflat-o ulterior, apelând la serviciile unui prieten, expert în artă. Având în vedere eroarea în care s-a aflat, contractul este lovit de nulitate și nu poate constitui temei pentru predarea bunului.
La ultimul termen de judecată, pârâtul a invocat și excepția de prescripție extinctivă.
Prin hotărârea pronunțată, instanța:

- A. a admis acțiunea și a obligat pârâtul la predarea tabloului
- B. a respins acțiunea întrucât contractul este lovit de nulitate, având în vedere vicierea consimțământului pârâtului prin eroare
- C. a admis excepția și a respins acțiunea ca prescrisă.

Răspuns: A

- 2 Prin cererea formulată la 25 martie 2007, reclamantul AC a chemat în judecată pe pârâtul ND, solicitând obligarea acestuia să lase în deplină proprietate și posesie imobilul situat în București, str. C, nr. 20.**
S-a arătat în motivarea cererii că imobilul a fost preluat abuziv de către stat în perioada regimului comunist și că prin hotărâre judecătorească irevocabilă pronunțată în anul 1998, în contradictoriu cu Consiliul General al Municipiului București, s-a dispus restituirea acestuia către reclamant.
Pârâtul s-a apărat, susținând că deține un titlu valabil pentru imobil, respectiv contractul de vânzare-cumpărare încheiat în anul 1997, în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu a fost contestat în termenul de prescripție prevăzut de art. 45 din Legea nr. 10/2001.
Cu privire la preferabilitatea titlurilor exhibate de părți, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că:

- A. titlul de proprietate al pârâtului este mai consolidat în dreptul intern decât cel al reclamantului, întrucât nu a fost atacat înăuntrul termenului de prescripție prevăzut de art. 45 din Legea nr. 10/2001
- B. titlul reclamantului este preferabil și corespunde noțiunii de bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la CEDO, justificând admiterea acțiunii în revendicare
- C. reclamantul nu-și poate valorifica dreptul de care se prevalează în cadrul acțiunii în revendicare, ci poate beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de art. 18 lit. d din Legea nr. 10/2001.

Răspuns: B

- 3 La data de 15 septembrie 2009, reclamantul ED a chemat în judecată pe pârâtul Municipiul B., solicitând obligarea acestuia să-i retrocedeze imobilul situat în strada R, nr. 115.**
În motivarea cererii, s-a arătat că imobilul a fost preluat fără titlu valabil de către stat, în baza certificatului de vacanță succesorală nr. xx/1982, care a fost anulat prin hotărâre judecătorească irevocabilă la 6 februarie 2003.
S-a arătat că notificarea adresată pârâtului, cu respectarea termenului prevăzut de Legea nr. 10/2001, nu a fost soluționată nici până în prezent, astfel încât instanța urmează să dea rezolvare fondului acestei cereri.
Fără să conteste cele arătate de reclamant în descrierea situației de fapt, pârâtul s-a opus admiterii acțiunii, susținând că imobilul nu intră sub incidența Legii nr. 10/2001 întrucât, așa cum rezultă din hotărârea judecătorească menționată (atașată la dosar), anularea certificatului de vacanță succesorală a fost determinată de faptul că reclamantul nu a fost citat la notariat la momentul dezbaterii succesiunii defunctului autor.
Soluționând cauza, instanța:

- A. a admis acțiunea și a obligat pârâtul la retrocedarea imobilului întrucât, prin anularea certificatului de vacanță succesorală, pârâtul deține bunul fără titlu
- B. a respins acțiunea deoarece imobilul nu intră în sfera de aplicare a Legii nr. 10/2001, care vizează imobile preluate abuziv, situație căreia nu i se subsumează definitivarea unei proceduri succesoriale, chiar viciate, prin emiterea certificatului de vacanță
- C. a admis acțiunea și a obligat pârâtul la restituirea imobilului întrucât intră în sfera de reglementare a Legii nr. 10/2001 atât imobilele preluate fără titlu, cât și cele preluate cu titlu valabil.

Răspuns: B

4 Analizând conformitatea art. 33 alin. 6 din Legea nr. 7/1996 cu dispozițiile constituționale, Curtea Constituțională a statuat că:

- A. norma criticată este neconstituțională, contravenind dispozițiilor legii fundamentale care prevăd obligativitatea reglementării prin lege organică a regimului juridic al proprietății, precum și celor privind separația puterilor în stat
- B. dispoziția criticată este neconstituțională întrucât instituie, în fapt, dreptul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară de a dispune exproprieri pentru cauză de utilitate publică
- C. dispoziția criticată este neconstituțională deoarece reglementează posibilitatea rectificării înscrisurilor de carte funciară prin regulament și pentru alte situații decât cele prevăzute de legea organică.

Răspuns: A

5 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 16 iulie 2014, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului să încheie contract de vânzare cu privire la utilajul agricol ce a format obiectul convenției părților din 12 mai 2014 și să-i predea utilajul convenit, arătând că a achitat integral prețul bunului, respectiv 15.000 lei cu titlu de arvună, plătită la data încheierii convenției și 185.000 lei diferență de preț, plătită prin ordin de plată în contul pârâtului, conform înțelegerii, iar pârâtul refuză nejustificat predarea bunului, deși această obligație era scadentă la 30 iunie 2014. Pârâtul nu a contestat împrejurarea că, potrivit convenției din 12 mai 2014 avea obligația de a preda bunul la data de 30 iunie 2014, că reclamantul și-a îndeplinit obligația de plată a prețului, însă a arătat că, între timp, a găsit un alt cumpărător, care îi oferă un preț cu mult superior celui oferit de reclamant, astfel încât este de acord să-i restituie acestuia dublul arvunei plătite.

Instanța:

- A. a respins acțiunea, reținând că, în cazul neexecutării obligației de către pârât, reclamantul poate solicita numai rezoluțiunea convenției, cu daune interese, potrivit dreptului comun
- B. a admis acțiunea astfel cum a fost formulată, reținând că reclamantul poate opta pentru executarea obligației în natură
- C. a respins acțiunea, reținând că pârâtul poate fi obligat cel mult la restituirea dublului sumei plătite cu titlu de arvună.

Răspuns: B

6 Fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3, 4, 7, 8 și 9 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, Curtea Constituțională a reținut că:

- A. excepția nu este întemeiată, deoarece trecerea construcțiilor de pe terenurile forestiere în proprietatea persoanelor fizice sau juridice cărora li se reconstituie dreptul de proprietate asupra acestora este justificată de îndeplinirea unui interes public
- B. dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 44 alin. 2 teza întâi și art. 135 alin. 2 lit. a) și b) din Constituție
- C. textele criticate sunt constituționale, deoarece reglementează un transfer gratuit de proprietate privată a statului către persoane fizice sau persoane juridice private, în acord cu art. 44 alin. 3 din Constituție.

Răspuns: B

7 Reclamanta a cerut obligarea pârâtei la plata de despăgubiri pentru executarea cu întârziere a obligației asumate de către pârâtă prin contractul de vânzare, despăgubiri convenite de părți prin clauza penală inclusă în contract.

Sesizată cu soluționarea recursului, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

- A. în prezența forței majore, clauza penală nu operează
- B. în situația evaluării convenționale a despăgubirilor pentru întârzierea executării, instanța nu poate examina apărarea debitoarei privind existența cauzei străine exoneratoare de răspundere
- C. instanța investită cu soluționarea cauzei în această ipoteză este ținută a aprecia asupra culpei debitorului obligației executate cu întârziere.

Răspuns: B

- 8 Contestatorii M și N au formulat contestație împotriva dispoziției emise de intimata Primăria X, de respingere a notificării prin care solicitaseră în temeiul Legii nr.10/2001 acordarea de măsuri reparatorii pentru imobilul preluat abuziv.

Contestatorii au arătat că la data preluării abuzive a imobilului, în 1950, proprietarul bunului era C, care a decedat în 1980, fiind moștenit de soția sa, B, conform certificatului de moștenitor nr.xx/1981, iar M și N sunt fiii și singurii moștenitori legali ai defunctei B, după cum rezultă din certificatul de moștenitor nr.xx/1985.

Intimata s-a apărut, arătând în esență că, în speță, contestatorii nu au calitatea de persoane îndreptățite la acordarea de măsuri reparatorii conform Legii nr.10/2001, deoarece aceștia nu au calitatea de moștenitori față de fostul proprietar depozitat, C, iar imobilul ce face obiectul notificării nu s-a aflat niciodată în patrimoniul autoarei lor, fiind preluat de stat de la C, anterior momentului la care B a cules succesiunea soțului său.

Probatoriul administrat a confirmat susținerile în fapt ale contestatorilor.

Instanța:

- A. a respins acțiunea, deoarece autoarea notificărilor, B, nu a fost niciodată proprietarul imobilului, iar contestatorii nu au vocație succesorală față de fostul proprietar depozitat, C
- B. a admis acțiunea, constatând că formularea notificării de către M și N a avut drept efect repunerea acestora în termenul de acceptare a succesiunii fostului proprietar C, conform art.4 alin.3 din Legea nr.10/2001
- C. a admis acțiunea, constatând că antecesoarea contestatorilor, B, a dobândit prin moștenire și apoi a retransmis fiilor săi dreptul fostului proprietar al imobilului de a solicita măsuri reparatorii, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

Răspuns: C

- 9 Reclamanta P a solicitat în contradictoriu cu pârâții R și T anularea contractului de vânzare încheiat între pârâtul R în calitate de vânzător, prin mandatar – pârâtul T – și reclamanta P în calitate de cumpărător, arătând că la data încheierii contractului, 21 octombrie 2013, procura autentificată notarial dată de R lui T pentru vânzarea bunului era revocată (din data de 20 octombrie 2013), astfel că împuternicirea lui T de a vinde bunul încetase.

Pârâtul T a arătat că actul autentificat de revocare din data de 20 octombrie 2013 a fost transmis de notarul public instrumentator către Registrul național notarial la data de 22 octombrie 2013, la aceeași dată fiind comunicat și mandatarului T, astfel că nu a avut cunoștință de revocarea procurii la data încheierii vânzării.

Susținerile de fapt referitoare la împrejurările legate de revocarea procurii și comunicarea acesteia au fost dovedite.

Instanța:

- A. a respins acțiunea, deoarece vânzarea este valabil încheiată, în condițiile în care revocarea procurii nu era opozabilă mandatarului la data încheierii actului
- B. a admis acțiunea, constatând că la data încheierii contractului, mandatarul nu mai avea împuternicirea de a semna actul pentru și în numele vânzătorului
- C. a admis acțiunea întrucât, mandatul fiind revocat, înstrăinarea a vizat bunul altei persoane.

Răspuns: A

- 10 Prin cererea formulată la 20 septembrie 2014, reclamantul BD a chemat în judecată pe pârâtul CM, solicitând anularea contractului de vânzare încheiat de părți la 1 octombrie 2013, cu repunerea părților în situația anterioară.

În motivarea cererii, s-a arătat că obligația pe care și-a asumat-o reclamantul, de predare până la 15 mai 2015, a imobilului ce face obiectul contractului, este imposibil de executat și tot astfel era la data perfectării actului, având în vedere că bunul fusese atribuit la partaj, prin hotărâre irevocabilă pronunțată la 15 septembrie 2013, fratelui său. A mai precizat reclamantul că a încheiat totuși contractul, întrucât a sperat să-l determine pe acesta să renunțe la bun în schimbul unei sume de bani.

Pârâtul s-a opus admiterii acțiunii, arătând că ceea ce invocă reclamantul este o chestiune de executare a contractului și nu de nevalabilitate a acestuia, pentru a se pune problema nulității.

Susținerile de fapt ale părților au fost demonstrate în cadrul procesului.

Prin hotărârea pronunțată, instanța:

- A. a admis acțiunea și a anulat contractul de vânzare, față de imposibilitatea obiectului obligației asumate
- B. a admis acțiunea și a anulat contractul, având în vedere că s-a înstrăinat bunul aparținând altei persoane
- C. a respins acțiunea ca neîntemeiată, întrucât nici imposibilitatea obiectului obligației și nici vânzarea bunului altuia nu atrag nulitatea contractului.

Răspuns: C

- 11 Prin cererea înregistrată la Judecătoria Râmnicu Vâlcea, reclamantul C.B. a chemat în judecată pe pârâții M.M.E. și M.L., solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța să se dispună instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament cu numărul 28, situat în București, str. P. nr. 62, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului în sumă de 450.000 lei. În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că la data de 13.02.2013 între părți s-a încheiat un contract de împrumut cu titlu gratuit, pârâții asumându-și prin contract obligația fermă de a restitui suma împrumutată până la data de 02.04.2013. Reclamantul a mai arătat că, deși creanța nu a ajuns la scadență, solicită instituirea asupra imobilului proprietatea pârâților a interdicției de înstrăinare, ca o măsură de siguranță că suma împrumutată va fi restituită și că pârâții nu vor încerca să își înstrăineze bunurile imobile tocmai pentru a se sustrage de la obligația pe care și-au asumat-o și de a evita o eventuală urmărire silită asupra bunurilor. Judecătoria Râmnicu Vâlcea, a admis excepția necompetenței sale teritoriale invocată din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 București, reținând că în raport de dispozițiile art. 107 C.pr.civ., cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel și având în vedere că pârâții își au domiciliul în București, în circumscripția căreia se află situat de altfel și imobilul. Judecătoria Sectorului 4 București a admis excepția necompetenței sale teritoriale, invocată în termen legal de către reclamant și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, reținând că Judecătoria Râmnicu Vâlcea nu putea să ridice din oficiu în cauză excepția necompetenței sale teritoriale întrucât în cauză competența este de ordine privată și nu de ordine publică.

Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul regulatorului de competență a stabilit:

- competența aparține Tribunalului Vâlcea, deoarece valoarea obiectului cererii este mai mare de 200.000 lei, în cauză fiind o acțiune personală;
- competența aparține Tribunalului București deoarece în cauză este vorba despre o acțiune reală, al cărei obiect are o valoare mai mare de 200.000 lei;
- competența revine Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, care a fost investită cu judecarea unei acțiuni civile personale, iar competența teritorială este de ordine privată, neputând fi invocată din oficiu.

Răspuns: C

- 12 Prin sentința nr.y/x/2014 tribunalul a admis în parte acțiunea reclamantei obligând pârâtul la plata sumei de 1.250.000 lei fără TVA, reprezentând contravaloare energie electrică. Reclamanta a solicitat primei instanțe lămurirea expresiei „fără TVA” din dispozitivul hotărârii pronunțate în sensul de „fără TVA inclus” pentru a nu se crea confuzie cu expresia "nu se datorează TVA". Prin încheierea din 15 noiembrie 2014, tribunalul a admis cererea reclamantei conform art. 443 C. pr. civ. și a lămurit sentința, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA”, în considerente arătând că TVA se va calcula separat, în condițiile legilor fiscale. Împotriva încheierii a declarat apel pârâtul. Instanța de apel a admis apelul pârâtului, schimbând încheierea atacată, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma de 1.250.000 lei în care este inclusă și TVA”. Instanța de apel a reținut că, din raportul de expertiză, astfel cum a precizat expertul la solicitarea curții de apel, nu rezultă că în suma de 1.250.000 lei reținută ca reprezentând contravaloarea energiei electrice datorată de pârâtă reclamantei, nu ar fi inclus și TVA-ul, câtă vreme această sumă a fost stabilită pe baza unor facturi ce includeau TVA. În ceea ce privește soluțiile instanțelor:

- soluția instanței de apel este greșită deoarece curtea de apel a examinat împrejurările ce țin de fondul cauzei, respectiv, a făcut o reinterpretare și chiar o completare a probei cu expertiză contabilă dispusă de instanța care a soluționat fondul cauzei, aspecte ce au determinat repunerea în discuție, în procedura specială a lămuririi dispozitivului prevăzută de art. 443 C. pr. civ., a unei hotărâri judecătorești devenită între timp definitivă prin neapelare;
- soluția instanței de apel este greșită deoarece în procedura lămuririi dispozitivului nu este admisibilă administrarea unor probe noi sau completarea probelor deja administrate;
- soluția primei instanțe este greșită deoarece, în caz de admitere a cererii de lămurire ar fi trebuit să prevadă chiar în dispozitiv că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA, sumă la care se va adăuga TVA, în condițiile legilor fiscale”.

Răspuns: A

- 13 La data de 4 februarie 2015, reclamantul A. a formulat acțiune în revendicare în contradictoriu cu pârâtul B, înregistrată pe rolul judecătoriei. Totodată, a cerut despăgubiri pentru lipsa de folosință și acordarea cheltuielilor de judecată.

În motivare a arătat că B. este cetățean portughez și a indicat domiciliul acestuia din Portugalia. A solicitat ca stabilirea termenelor în cauză să se facă în funcție de această circumstanță pentru că, în vederea executării în străinătate a eventualei hotărâri favorabile, trebuie să facă dovada că acțiunea a fost comunicată pârâtului într-o manieră care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, în conformitate cu art.34 pct.2 din Regulamentul nr.44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Totodată, a precizat că valoarea imobilului revendicat este de 182.675 lei, potrivit certificatului fiscal eliberat de autoritatea competentă.

Prin întâmpinare, pârâtul B. a invocat două excepții, respectiv:

- în principal, excepția necompetenței teritoriale, solicitând declinarea competenței în favoarea instanței în raza căreia se află domiciliul său în Portugalia; în motivare a arătat că această instanță este competentă potrivit art.2 alin.1 din Regulamentul nr.44/2001;
- în subsidiar, dacă prima excepție nu este admisă, excepția necompetenței materiale, solicitând declinarea competenței în favoarea tribunalului în raza căruia se află imobilul revendicat; în susținere a arătat că, la momentul încheierii actului autentic prin care a dobândit imobilul, notarul public a calculat taxele specifice operațiunii potrivit grilei notariale cuprinzând valorile orientative ale proprietăților imobiliare la valoarea de 250.000 lei.

Analizând cele două excepții, instanța:

- A. își va declina competența în favoarea instanței portugheze, dispunând înaintarea dosarului către aceasta;
- B. își va declina competența în favoarea tribunalului, dispunând înaintarea dosarului către acesta;
- C. va respinge ambele excepții, constatând propria sa competență.

Răspuns: C

- 14 La data de 19 martie 2013, reclamanta persoană juridică D.S. a depus la Judecătoria Salonta o cerere de chemare în judecată a pârâtului persoană fizică U.V., solicitând instanței să îl oblige pe pârât la plata sumei de 25.000 de lei, cu titlu de preț pentru bunul confecționat și livrat, conform facturii acceptată la plată prin semnătură, precum și a penalităților de întârziere în cuantum de 8450 de lei, conform clauzelor contractuale. Pârâtul nu s-a prezentat la judecată și nu a depus întâmpinare, iar judecătoria a admis în parte acțiunea, numai cu privire la obligația principală de plată a sumei de 25.000 de lei, respingând capătul de cerere privind penalitățile.

Apelul declarat de reclamant a fost admis de Tribunalul Bihor, prin decizie pronunțată la data de 11 ianuarie 2014, iar sentința a fost schimbată în parte, în sensul admiterii în întregime cererii de chemare în judecată și obligare a pârâtului și la plata penalităților de întârziere. Decizia a fost comunicată părților la data de 20 ianuarie 2014.

La data de 22 ianuarie 2014, pârâtul a depus la Tribunalul Bihor o contestație în anulare prin care a solicitat anularea atât a sentinței primei instanțe, pe motiv că nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata, cât și a deciziei pronunțate în apel, pe motiv că decizia instanței de apel este consecința unei erori materiale, aceasta neobservând că penalitățile ar fi curs, conform contractului, numai în cazul unei puneri în întârziere prin notificare trimisă doar prin executor judecătoresc, care nu s-a realizat.

Analizând contestația și motivele invocate, Tribunalul Bihor:

- A. va respinge în întregime contestația, reținând că motivul nelegalei citări în fața primei instanțe putea fi invocat prin apel sau recurs, iar celălalt motiv constituie o greșeală de judecată și nu o eroare materială în sensul legii;
- B. va disjunge contestația, va declina competența de soluționare a contestației în anulare îndreptată împotriva sentinței primei instanțe la Judecătoria Salonta și va reține spre judecată contestația în anulare promovată împotriva deciziei pronunțată de tribunal;
- C. va disjunge contestația, va declina competența de soluționare a contestației în anulare îndreptată împotriva sentinței primei instanțe la Judecătoria Salonta și va respinge contestația formulată împotriva deciziei pronunțată de Tribunalul Bihor întrucât, potrivit legii, numai împotriva hotărârilor instanțelor de recurs se poate formula o contestație în anulare întemeiată pe acest motiv.

Răspuns: B

- 15 În urma unei cereri formulate la data de 14 iunie 2013, judecătoria a admis în parte pretențiile reclamantului D.G. formulate împotriva pârâtului T.R., obligându-l pe acesta din urmă să demoleze grajdul construit pe terenul reclamantului, respingând capătul de cerere privind demolarea în parte a hambarului, stabilind totodată linia de hotar dintre cele două proprietăți învecinate, cu luarea în considerare a expertizei topografice administrată în cauză.
- Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul invocând, pentru prima dată în apel, autoritatea de lucru judecat, susținând că cele două proprietăți învecinate au fost deja grănițuite în urma unui proces finalizat irevocabil în anul 2006, purtat între reclamant și tatăl pârâtului care avea calitatea de proprietar al imobilului la acea vreme, iar față de linia de hotar stabilită în acel proces, pretențiile reclamantului sunt vădit nefondate.
- Înainte de al doilea termen de judecată în apel, sub pretextul că s-a înțeles cu reclamantul-intimat, pârâtul-apelant a depus la dosar o declarație autenticată la notar, de renunțare la judecarea apelului, condiționată de plata de către reclamantul-intimat a cheltuielilor de judecată avansate în apel de către apelant până la data soluționării apelului. Părțile nu s-au mai prezentat la al doilea termen de judecată, astfel că, observând că s-a solicitat judecarea în lipsă, instanța de apel:
- va lua act de renunțarea pârâtului la judecarea apelului, ca o manifestare a principiului disponibilității în procesul civil;
 - va lua act de achiesarea pârâtului la hotărârea primei instanțe și va respinge apelul ca nefondat;
 - constatând existența autorității de lucru judecat, va admite apelul și va schimba în întregime hotărârea primei instanțe respingând acțiunea reclamantului.

Răspuns: C

- 16 Prin cererea formulată la data de 18 februarie 2013, reclamantul D.R. a chemat în judecată pârâtul K.M. solicitând instanței obligarea acestuia la plata sumei de 45.000 de lei cu titlu de despăgubiri, solicitând judecarea cauzei în lipsă, dar fără a timbra corespunzător cererea. La termenul din 25 mai 2013, la solicitarea pârâtului, judecătoria a dispus suspendarea judecării cauzei, până la soluționarea definitivă a dosarului nr.63/X/2013, privind un litigiu dintre aceleași părți, apreciind că judecata depinde de existența sau inexistența unui drept ce face obiectul aceluși litigiu. Acest dosar s-a soluționat iar hotărârea a rămas definitivă la data de 22 septembrie 2013. Ulterior, la data de 28 aprilie 2014, instanța a dispus, din oficiu, reluarea judecării după suspendare, constatând că motivul pentru care a fost dispusă suspendarea nu mai subzistă și dispunând citarea părților. La termenul de judecată fixat, deși nu s-au prezentat nici reclamantul și nici pârâtul, constatând că s-a solicitat judecarea în lipsă, judecătoria a rămas în pronunțare și a admis în totalitate cererea reclamantului. Prin apelul declarat, pârâtul a invocat nelegalitatea hotărârii, subliniind că prima instanță nu putea să procedeze la soluționarea pe fond a pricinii din două motive:
- acțiunea reclamantului a fost redactată, semnată și înregistrată la prima instanță de avocat iar la dosar nu s-a depus împuternicirea avocațială, astfel că cererea trebuia anulată ca fiind formulată de o persoană care nu a justificat calitatea sa de reprezentant;
 - prima instanță nu putea soluționa pe fond cererea deoarece de la data soluționării definitive a dosarului 63/X/2013 și până la momentul redeschiderii cauzei au trecut mai mult de 6 luni, timp în care pricina a stat în nelucrare intervenind de drept perimarea acesteia, excepție pe care nu a putut să o invoce la fond deoarece nu s-a putut prezenta la ultimul termen de judecată, fiind plecat din țară în interes de serviciu.
- Reclamantul-intimat nu a depus întâmpinare. Analizând motivele de apel, tribunalul:
- admite apelul și schimbă în tot hotărârea primei instanțe în sensul că anulează ca insuficient timbrată cererea de chemare în judecată deoarece reclamantul i s-a pus în vedere cuantumul taxei datorate și nu s-a conformat în termenul stabilit de instanță și nici ulterior până la soluționarea în fond a cauzei;
 - admite apelul și schimbă în tot hotărârea primei instanței, în sensul constatării intervenirii perimării de drept a cererii de chemare în judecată;
 - respinge apelul ca nefondat și dispune, prin aceeași decizie, obligarea reclamantului la plata diferenței de taxă de timbru datorată în fața primei instanțe, această parte a dispozitivului constituind titlu executoriu potrivit legii.

Răspuns: C

- 17 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat:**
- A. legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;
 - B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;
 - C. limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

- 18 Reclamantul A. a chemat în judecată pe B., solicitând obligarea acestuia să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie un imobil a cărui valoare este de 200.000 lei. Prin cerere de intervenție voluntară principală, C. solicită obligarea predării imobilului către el, pretinzând că este proprietar. După admiterea în principiu a cererii de intervenție în etapa cercetării procesului, C. formulează cerere de chemare în garanție a lui D., de la care a cumpărat imobilul în cauză, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 200.000 lei (prețul plătit) și 40.000 lei (cu titlu de daune). Reclamantul A. a invocat excepția tardivității cererii de chemare în garanție deoarece nu a fost formulată la primul termen de la admiterea în principiu a cererii de intervenție principală.**
- Instanța:**

- A. va respinge excepția invocată de reclamantul A., deoarece intervenientul C. putea face cerere de chemare în garanție față de cererea de intervenție până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;
- B. va respinge excepția invocată de reclamantul A., va admite în principiu cererea de chemare în garanție, dar va putea disjunge cererea de intervenție formulată de C. și cererea de chemare în garanție formulată de C., dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, caz în care instanța investită rămâne competentă să soluționeze și cererea de intervenție;
- C. va admite excepția invocată de reclamantul A., va respinge ca tardivă cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheierea care se poate ataca numai cu apel, în termen de 5 zile de la pronunțare.

Răspuns: A

- 19 Reclamantul AA a formulat o acțiune în anularea unui certificat de moștenitor emis pe numele pârâților AN și BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanța a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentința pronunțată de instanța de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani și 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acțiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în fața instanței naționale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenție.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenție în situația în care:

- A. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situația în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;
- B. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acțiunii în despăgubiri;
- C. acțiunea a fost admisă, cu respectarea garanțiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiție și durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparație comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunțarea hotărârii instanței interne.

Răspuns: C

20 La sfârșitul anului 2013 domnul AB, cetățean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislației naționale în vigoare.

La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanța română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislația națională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C